

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **Kineret Tour s. r. o.**, se sídlem Vítězná 1305/18, Karlovy Vary, zastoupené Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2015, č. j. 3177/DS/15-5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 12. 2017, č. j. 30 A 20/2016 – 47,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 12. 2017, č. j. 30 A 20/2016 – 47, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 13. 11. 2015, č. j. 3177/DS/15-5, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni náklady soudního řízení ve výši 19.456 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Jaroslava Topola.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát města Karlovy Vary rozhodl dne 15. 7. 2015 o vině žalobkyně ze spáchání správních deliktů dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích (zákon o silničním provozu), spáchaných v období od 22. 10. 2014 do 27. 2. 2015. Jednalo se celkově o osm správních deliktů, které spočívaly v parkování vozidla žalobkyně na vyhrazeném parkovacím stání pro osoby se zdravotním postižením bez vystaveného parkovacího průkazu a v nerespektování dopravního značení zákazu stání.

[2] Magistrát žalobkyni uložil pokutu dle § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu ve výši 8.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[3] Žalovaný rozhodl v záhlaví specifikovaným rozhodnutím ohledně skutku ze dne 22. 10. 2014 tak, že zrušil část rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, a řízení bylo v této části zastaveno pro zánik odpovědnosti za spáchání deliktu. V ostatních částech odvolání žalobkyně zamítl a potvrdil prvoinstanční rozhodnutí magistrátu.

II. Řízení před krajským soudem

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojila žalobkyně u Krajského soudu v Plzni.

[5] K přestupku ze dne 25. 11. 2014 namítala, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Ve vztahu k tomuto přestupku byla totožnost přestupce známa. Z úředního záznamu policistů i videozáznamu bylo patrné, že řidičem vozidla byl pan G. M.

[6] Krajský soud k tomuto žalobnímu bodu konstatoval, že sama žalobkyně správnímu orgánu sdělila, že vozidlo měla k užívání přítelkyně jednatele žalobkyně. Ta k výzvě správního orgánu ke skutku ze dne 25. 11. 2014 odepřela výpověď. Odepřel-li žalobkyní označený řidič výpověď ve smyslu § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, nemohlo označení řidiče vést ke zjištění či usvědčení pachatele přestupku. Správní orgán přitom nedisponoval žádnými jinými indiciemi o pachateli přestupku. Osoba, která se dostavila k vozidlu, se odmítla k věci vyjádřit. Za takové situace nebylo povinností správního orgánu činit žádné další kroky ke zjištění pachatele přestupku.

[7] Žalobkyně dále namítala, že v případě přestupku ze dne 19. 12. 2014 sdělila správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla, neboť rovněž odkázala na přítelkyni jednatele žalobkyně. Správní orgán se již tomuto sdělení nijak nevěnoval, přítelkyni jednatele žalobkyně nekontaktoval, ani proti ní nezahájil řízení.

[8] Soud takový postup správních orgánů aproboval. Konstatoval, že provozovatel vozidla musí být správním orgánům zásadně vždy schopen předejít takovou skutkovou verzi reality, která se bude jevit jako věrohodná. Žalobkyně takovou verzi nepředejřela. Opětovně přistoupila k označení řidiče vozidla (přítelkyně jednatele žalobkyně), dokonce obsahově totožným přípisem jako v případě skutku ze dne 25. 11. 2014. Takovýto ryze účelový postup nemůže dle krajského soudu představovat předložení věrohodné skutkové verze, již by se následně správní orgán měl povinnost zabývat.

[9] Žalobkyně rovněž brojila proti stanovené sankci. Správní orgán podle ní nijak neodůvodnil uložení pokuty nad polovinou zákonného rozmezí. Nadto byla sankce

uložena v rozporu se zásadou zákazu reformace *in peius*, neboť magistrát uložil sankci ve výši 8.000 Kč za celkem osm přestupků. Žalovaný řízení o jednom z osmi přestupků zastavil, avšak ponechal sankci v totožné výši.

[10] Krajský soud se k této námitce vyjádřil tak, že sankce byla uložena v souladu s § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu, který upravuje trestání sbíhajících se správních deliktů ve společném řízení. Tímto odkazem tak magistrát jasně vyjádřil svůj úmysl potrestat žalobkyni za spáchání více správních deliktů v souběhu. Vysoká četnost deliktního jednání významnou měrou zvyšuje jeho společenskou škodlivost. Tato škodlivost se pak odráží ve stanovené výši sankce, přičemž úvaha žalovaného o zachování totožné výši sankce i přes to, že řízení pro podezření ze spáchání jednoho ze skutků bylo zastaveno, byla podle krajského soudu správná.

[11] Soud shledal veškeré námitky žalobkyně jako nedůvodné a její žalobu zamítl.

III. Kasační stížnost

[12] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.).

[13] Podle stěžovatelky je správní orgán povinen stíhat přestupky *ex officio*, tedy vždy, když zjistí indicie o tom, že byl přestupek spáchán a kdo jej měl spáchat. Není vůbec rozhodné, jak se písemně vyjádřil provozovatel vozidla. Ten totiž pouze sdělil, že vozidlo měla k užívání jeho přítelkyně, tedy jej patrně měla zapůjčené. To však neznamená, že vozidlo řídila. Identita přestupce u správního deliktu ze dne 25. 11. 2014 nevyplývala v tomto z písemného tvrzení provozovatele vozidla, ale z podkladů od obecní policie, tj. z úředního záznamu a videozáznamu. Z úředního záznamu vyplývalo, že G. M. byl řidič vozidla. V celém textu úředního záznamu je o něm hovořeno jako o řidiči.

[14] V takovém případě vůbec nebylo na místě vyzývat žalobkyni k úhradě určené částky [dle § 125h odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu ve znění účinném ke dni zahájení řízení o správním deliktu], ale bylo na místě zahájit řízení o přestupku proti řidiči.

[15] Na uvedeném nic nemění, že stěžovatelka sdělila správnímu orgánu, že její vozidlo měla k užívání přítelkyně jednatele. Takové tvrzení totiž nijak nevylučuje, že vozidlo řídil pan M. Správní orgán se vůbec neměl stěžovatelky důvod na cokoli dotazovat, protože o identitě přestupce nemohl mít pochyb. Správní orgán nemá povinnost zahájit řízení proti osobě, kterou oznámí provozovatel jako řidiče vozidla, ale proti osobě, o které správní orgán zjistí, že vozidlo řídila. V posuzované věci správní orgán totožnost řidiče zjistil s poměrně „slušnou“ pravděpodobností. Nic mu proto nebránilo zahájit přestupkové řízení proti panu M. Naopak nebyly naplněny zákonné podmínky pro zahájení řízení proti stěžovateli, neboť ty jsou naplněny leda tehdy, není-li totožnost přestupce zjištěna, nebo zřejmá z podkladu pro zahájení řízení (tzn. z oznámení přestupku od policie).

[16] Stran přestupku ze dne 19. 12. 2014 správní orgán vyzval stěžovatelku k tomu, aby sdělila totožnost řidiče vozidla, nikoliv aby předkládala nějakou verzi reality. Stěžovatelka

výzvě správního orgánu vyhověla. Její postup spočívající v označení přítelkyně jednatele není nikterak účelový. Zmíněnou účelovost nevysvětluje ani krajský soud.

[17] Řidička vozidla je kontaktní, bezúhonná osoba, česká občanka, která jednoduše měla vozidlo zapůjčené a řídila jej. Pokud by správní orgán P. D. kontaktoval, tato by v případě skutku ze dne 19. 12. 2014 přišla vysvětlení ráda podat, neboť má za to, že jednala plně v souladu s právem. Vyjádření provozovatele tedy poskytlo správním orgánům informaci, na základě které mohly zcela jednoduše dospět k potvrzení identity řidiče a zahájit proti němu přestupkové řízení.

[18] Podle stěžovatelky navíc jednání ze dne 19. 12. 2014 není vůbec protiprávní a správní orgán jej neprokázal. Stěžovatelce bylo kladeno za vinu, že vozidlo vjelo do zóny s dopravním omezením, kam byla oprávněna vjet pouze vozidla s příslušným povolením, avšak tato skutečnost vyplývá pouze z úředního záznamu, který je však v rozporu s fotografií. Z fotografie ze spisu jasně vyplývá, že vozidlo stěžovatelky stojí ještě před dopravní značkou, která zakazuje vjezd, případně zastavení. Krajský soud se k této žalobní námitce nevyjádřil.

[19] Stěžovatelka rovněž napadá výši sankce. Žalovaný sice zrušil rozhodnutí magistrátu stran jednoho ze správních deliktů, výši pokuty však ponechal stejnou a nijak ji nemodifikoval. Správní orgán ukládal sankci dle § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu, tj. za souběh více skutků. Sankce je tak stanovena dle nejprísněji postižitelného skutku za uplatnění absorpční zásady. Poukaz na § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu odůvodňuje, aby se správní orgán pohyboval v intenci 5.000 Kč až 10.000 Kč. Nelze však dovodit, že by automaticky (bez dalších úvah či závěrů) měla být ukládána pokuta nad horní polovinou zákonného rozmezí. Výše sankce v zákonném rozpětí je věcí správního uvážení, které správní orgán neprovedl, a tedy je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Nezrušil-li soud rozhodnutí pro důvodně vytýkanou vadu nepřezkoumatelnosti, je dán důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Krajskému soudu nelze přisvědčit v tom, že odkaz na § 125g odst. 3 zákona o silničním provozu odůvodňuje výši uložené sankce 8.000 Kč.

[20] Dále stěžovatelka namítala, že pokud magistrát uložil sankci ve výši 8.000 Kč za celkem osm přestupků a žalovaný řízení o jednom z přestupků (nejprísněji postižitelném) zastavil, avšak ponechal sankci ve výši 8.000 Kč za sedm přestupků, dopustil se porušení zásady zákazu *reformatio in peius*.

[21] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s krajským soudem a uvedl, že stěžovatelka již žádné argumenty nad rámec žalobních bodů neuvedla.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[22] Kasační stížnost je přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal rozhodnutí krajského soudu v mezích uplatněných důvodů a vad, ke kterým je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[23] Kasační stížnost je důvodná.

[24] Z řady správních deliktů, které jsou stěžovatelce kladeny za vinu a které napadala žalobou před krajským soudem, brojí stěžovatelka v kasační stížnosti již toliko proti posouzení skutku ze dne 25. 11. 2014 a 19. 12. 2014. (Z těchto důvodů je rovněž rekapitulace odůvodnění rozsudku krajského soudu zaměřena na posouzení těchto dvou skutků).

[25] Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení přezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, ke kterému je povinen podle § 109 odst. 4 s. ř. s. z úřední povinnosti i bez námítky stěžovatelky. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[26] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala, že napadený rozsudek opomíjí některé námítky, konkrétně její tvrzení, že se skutek ze dne 19. 12. 2014 vůbec nestal. V obecné rovině je rozhodnutí soudu třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námítky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS). Tyto závěry platí rovněž pro rozhodnutí správních orgánů.

[27] Podle kasačního soudu napadený rozsudek odpovídá požadavkům na jeho přezkoumatelnost. Veškeré závěry, k nimž krajský soud dospěl, jsou dostatečně zdůvodněny. Rovněž závěry, které soud pojal z hodnocení fotodokumentace, byly logicky zdůvodněny. Krajský soud nepochybil, když se rámci některých ostatních námitek zaměřil na vysvětlení klíčových důvodů, ze kterých právní názor stěžovatelky nemohl obstát. Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace a krajský soud této povinnosti v nyní projednávané věci beze zbytku dostál (srov. rozsudek kasačního soudu ze dne 30. 4. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 130). Způsob, jakým soud přezkoumal zákonnost správního rozhodnutí, byl zcela dostatečný a napadený rozsudek je rovněž vnitřně koherentní.

[28] Krajský soud stěžovatelce osvětlil, že specifikované a na fotografiích zachycené místo správního deliktu „*ul. Vřídelní v Karlových Varech*“ se dle obecně závazné vyhlášky statutárního města Karlovy Vary č. 6/2012, o místním poplatku za povolení k vjezdu s motorovým vozidlem do vybraných míst a částí města, nachází v zóně s omezeným vjezdem v celém rozsahu. Fotodokumentace místa stání vozidla před značkou nacházející se uvnitř zóny tak z povahy věci nemůže být s úředním záznamem v rozporu. Ať už stálo vozidlo před značkou uvnitř zóny, nebo za ní, podstatné je, že stálo v samotné zóně s omezeným vjezdem, aniž by k tomu mělo příslušné povolení.

[29] Stěžovatelka byla ve správním řízení zastoupena obecným zmocněncem, společností FLEET Control, s. r. o. S ohledem na kasační námitku, že krajský soud obstrukčnost jednání tohoto zmocněnce nedostatečně zdůvodnil, pokládá kasační soud za vhodné upozornit na rozsudek ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 As 158/2016 - 28. V tomto

rozhodnutí jsou přiblíženy procesní taktiky zmíněné společnosti (i dalších osob s ní spojených), které zastupují obviněné z přestupků v řadě správních řízení. Námitky jsou ve správních řízeních uplatňovány *de facto* stroje, ve velmi obdobných podáních. Tyto postupy mají za cíl dosáhnout prekluze projednávaného přestupku tím, že vytvoří řadu procesních komplikací, v jejichž důsledku se správní orgány v určité menšině případů vlivem lidského faktoru dopustí pochybení. Jednou z těchto metod je i označování domnělých řidičů, kterým není možné účinně doručit písemnosti, nebo kteří (jako je tomu i v nyní projednávané věci) odmítají podat vysvětlení s odkazem na institut osoby blízké. Takové jednání zmocněnců přinejmenším hraničí se zneužitím práva, kterému není nutné poskytnout ochranu.

[30] Pochopitelně však i u těchto zástupců, kteří opakovaně vystupují jako zástupci účastníků ve správních řízeních a jejichž obstrukční praktiky jsou známy správním orgánům z jejich vlastní úřední činnosti, je namístě, aby správní orgány postupovaly se zvýšenou opatrností a činily kroky nanejvýš obezřetně, v souladu se zákonem i ustálenou judikaturou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 1 As 352/2016 - 36).

[31] Stěžovatelka svým sverpým označováním domnělých řidičů vozidla sleduje svou výše popsanou procesní taktiku. Ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že označené osoby (zde paní D.) se správním orgánem odmítají jakkoliv spolupracovat. Není pochybením, když správní orgány obstrukční taktiku společnosti FLEET Control, s.r.o. nenásledují za situace, kdy je z předcházejícího řízení patrné, že jde právě o takový procesní postup.

[32] Reakce správních orgánů v této věci, které v případě správního deliktu ze dne 19. 12. 2014 již otálely s kontaktováním opakovaně označované přítelkyně jednatele stěžovatelky, byla i podle kasačního soudu rozumná a z pohledu nakládání s veřejnými prostředky nepochybně hospodárná. Její odpověď, že vypovídat odmítá s ohledem na institut osoby blízké, byla správními orgány předvídána. Tato procesní taktika ze správního spisu jednoznačně vyplývá a nebylo tudíž pochybením, že věc dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložily, aniž by označenou řidičku opětovně (a pravděpodobně se stejným výsledkem) kontaktovaly. Krajský soud nepochybil, když takovému procesnímu postupu správních orgánů – za daných skutkových okolností – přisvědčil.

[33] O jinou situaci se však jedná v případě skutku ze dne 25. 11. 2014. Z úředního záznamu policistů doplněného videozáznamem, které jsou součástí správního spisu, vyplývá, že řidičem vozidla mohl s vysokou mírou pravděpodobnosti být G. M. Je tak označen v textu úředního záznamu a z videozáznamu plyne, že před policisty G. M. vystupoval jako řidič vozidla, a dokonce s nimi diskutoval, proč se dle jeho názoru z jeho strany nejedná o společensky škodlivý čin. Sami policisté během videozáznamu několikrát zmiňují, že bude obeslán ze strany správních orgánů. Ty se jej však ve skutečnosti nikdy nepokusily kontaktovat.

[34] Postup správních orgánů v uvedené věci upravuje § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, ve znění účinném od 19. 1. 2013 do 30. 6. 2017, podle kterého platí, že „[o]becní

úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a

a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo

b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno“.

[35] Krajský soud ve výše popsaném postupu správních orgánů nespátroval pochybení s ohledem na to, že G. M. odmítl oznámení o přestupku podepsat a že odmítl situaci vyřešit na místě. Sám krajský soud však ve svém odůvodnění odkázal na judikaturu, z níž povinnost pokusit se pravděpodobného řidiče kontaktovat a stíhat za přestupek jednoznačně plyne právě v případě situací, o jakou se jedná i v nyní projednávané věci.

[36] Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, konstatoval, že „podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké.“

[37] V citovaném rozsudku dále kasační soud zdůraznil, že budou-li mít správní orgány – ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností – reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. V nyní projednávané věci byla správním orgánům (právě na základě skutkových okolností) známa identita pravděpodobného přestupce, stejně jako jeho kontaktní a identifikační údaje. Ty totiž byly zaznamenány v úředním záznamu, který byl doplněný rovněž o videozáznam. Ze strany správních orgánů tak došlo pochybení, když se jej nijak nepokusily kontaktovat. Současně ze spisu ani odůvodnění správních rozhodnutí neplyne, že by byly k postihu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu splněny podmínky například tím, že by byl pan M. „neúspěšně“ stíhán v samostatném správním řízení o přestupku. Takovou skutečnost žalovaný netvrdil ani ve svém vyjádření k žalobě.

[38] Krajský soud měl tudíž s ohledem na výše uvedené rozhodnutí žalovaného zrušit, a to v rozsahu skutku ze dne 25. 11. 2014 (bodů 2. výroku prvostupňového správního rozhodnutí).

[39] Dále stěžovatelka vznesla námitku nepřiměřenosti sankce, neboť tu ponechal žalovaný v totožné výši jako prvostupňový správní orgán, ačkoliv v rozsahu jednoho z osmi skutků prvostupňové rozhodnutí rušil. Řešení této otázky by však bylo nyní

předčasné s ohledem na zrušení rozhodnutí žalovaného v rozsahu skutku ze dne 25. 11. 2014. V případě, že by správní orgány dospěly v dalším řízení k závěru, že stěžovatelku nelze pro tento skutek stíhat, musely by tuto skutečnost zohlednit ve výši sankce a jejím odůvodnění.

V. Závěr a náklady řízení

[40] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek krajského soudu zrušil. Současně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 78 odst. 3 s. ř. s., zrušil i rozhodnutí žalovaného, protože již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro takový postup, a to v rozsahu skutku ze dne 25. 11. 2014 (bodů 2. výroku prvostupňového správního rozhodnutí). V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. pak Nejvyšší správní soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v něm bude žalovaná vázána právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[41] Tímto rozsudkem je řízení před správními soudy skončeno, Nejvyšší správní soud proto rozhodl rovněž o celkových nákladech soudního řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Procesně úspěšnou byla v dané věci stěžovatelka, neboť výsledkem řízení před správními soudy bylo zrušení správního rozhodnutí, které napadla žalobou.

[42] Pokud jde o jejich výši v průběhu řízení o nyní posuzované kasační stížnosti, ta je představována zaplaceným soudním poplatkem za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč, náklady spojenými se zastoupením za jeden úkon právní služby v částce 3.100 Kč (odůvodnění kasační stížnosti) a paušální náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Náklady zastoupení tedy činí 3.400 Kč. Tuto částku soud zvýšil o 714 Kč připadající na DPH, kterou je advokát jako plátce povinen odvést. Celková výše náhrady nákladů za řízení o kasační stížnosti (včetně soudního poplatku) činí 4.114 Kč.

[43] Náhrada nákladů za řízení před krajským soudem zahrnuje zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3.000 Kč, náklady spojené se zastoupením za tři úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a repliky) a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Náklady zastoupení činí 10.200 Kč, tuto částku soud zvýšil o 2.142 Kč připadající na DPH, kterou je advokát jako plátce povinen odvést. Celková výše náhrady nákladů za řízení před krajským soudem (včetně soudních poplatků) činí 15.342 Kč.

[44] Žalovaný je tedy povinen nahradit stěžovateli náklady soudního řízení ve výši celkem 19.456 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatelky Mgr. Jaroslava Topola.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. března 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu